

[Lasse Budtz]

mener, de bør med. Jeg vil derfor foreslå, at man stemmer for socialdemokratiets dagsorden.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg kommer pludselig i tanker om, at der tidligere i dag har været snakket om undskyldninger for at stemme for og ikke stemme for dagsordener. Nu fik vi da demonstreret, hvordan sådan noget faktisk skal laves. Skulle jeg have ledt efter nogen som helst undskyldning for at stemme for socialdemokratiets dagsorden, har jeg i hvert fald fået den fast og bombefast nu efter hr. Gert Petersens forslag. Jeg takker ikke for det, men jeg noterer det bare.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil blot gøre en indrømmelse til hr. Gert Petersen, for det er rigtigt, som hr. Gert Petersen med sin nærlæsning af mit manuskript påpeger, at jeg selvfølgelig skulle have sagt, at en accept af det sovjetiske udspil ville betyde, at man ville bevare et større antal SS-20 raketter rettet mod Vesteuropa end i 1979, nemlig 162 imod 100. Det indrømmer jeg. Jeg tør ikke sige, hvor mange der ville have været, hvis vi skal tælle de antikverede SS-4re og SS-5ere med. Der har måske også været et antal nytårsraketter – det skal jeg ikke kunne udtale mig om – men det, der er det væsentlige, hr. Gert Petersen, det er SS-20erne, men jeg beklager den lille smutter.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, det er udmærket, at udenrigsministeren gør den indrømmelse. Det skal han ikke have utak for. Så har vi jo fået skabt nogen klarhed. Jeg vil gerne lige føje til, at det ikke var ved nærlæsning, jeg opdagede det. Jeg læste, hvad der stod, og nu er jeg altså desværre for udenrigsministeren sådan indrettet, at jeg render rundt med alle disse tal inde i hovedet efterhånden. Det gør tingets medlemmer i almindelighed ikke. De må få det indtryk, at det skal forstås nøjagtigt sådan, som det står, men nu har vi altså – også hr. Erhard Jakobsen – ministerens ord for, at der faktisk menes noget andet end det, der står.

Arentoft (FP):

Mon ikke vi skal passe på, at debatten ikke løber for længe, så vi får endnu flere sjove og spændende dagsordener.

Jeg vil godt lige komme med et par enkelte bemærkninger. Der er sikkert mange, der så TV-Aktuelt i fredags, den 4. februar 1982, den udsendelse, der hed »Raketter – sikkerhed eller trussel«. Der var i og for sig mange gode ting i den, og der var en debat bagefter imellem udenrigsministeren og den forhenværende udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, og hr. Gert Petersen. Jeg gjorde et par notater under den udsendelse, bl.a. noget, som nævnes i dag, for nu har vi haft flere debatter her inden for et par måneder, og vi kan nok regne med, at der er nogle, der kommer med forslag om en ny inden længe, og den bør så nok i alt fald afvente valgene i henholdsvis Vesttyskland og i England, for noget af det, der blev sagt, var, at det venter russerne selvfølgelig på.

I samme åndedrag blev der også sagt, at i NATO kan man debattere, i Warszawapagten er der ingen, de spørger nogen af satellitlandene. Det er altså den store forskel, og det er i alt fald det system, vi ikke bryder os om.

Jeg nævnte også i mit første indlæg, at der i øjeblikket står 1.000 atomladninger med navn og adresse på mod civile og militære mål i Europa, også danske mål, og udenrigsministeren brugte netop sin tælitid i den debat til bl.a. at sige, at de russiske mellemstanceraketter peger på os. Det ville jeg lige have lejlighed til at understrege her.

Men forvirringen med hensyn til socialdemokraternes forsvarspolitik – hvis de altså har nogen nu – steg til uanede højder hos mig, da en af de sidste bemærkninger kom fra hr. Kjeld Olesen, for jeg har netop også tidligere på dagen plæderet for hele balanceprincippet, men så sagde hr. Kjeld Olesen, at det værste ved det hele er, hvis vi opnår en farlig ubalance, så det vil altså sige, at der dér er et område, hvor selv socialdemokraterne og jeg er enige.

Mr. Lasse Budtz er så glad for, at der er et stort flertal bag hans dagsorden. Det ligner faktisk ikke hr. Lasse Budtz at være så tungt opfattende. Netop fordi dagsordenen er så vattet og blødt formuleret ved at opfordre regeringen til at præge og arbejde for og